

Sygnatura akt XII C 840/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań , dnia 29 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Małgorzata Małecka**

Protokolant: po. stażysty Weronika Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 października 2018 r. w Poznaniu sprawy z powództwa

(...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko

E. B. i H. B.

o zapłatę

1. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 08 listopada 2017 roku wydany przez Sąd Okręgowy w P.XII Wydział Cywilny w sprawie o sygn. Akt XII Nc(...)
2. Zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 4 września 2017 r. **powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.**, wniosła o zasądzenie od **pozwanych H. B. i E. B.** solidarnie, w postępowaniu nakazowym kwoty 111.969,23 zł, w tym kwoty 2761,28 zł stanowiącej sumę odsetek umownych od 10.03.2017 r. do 25.08.2017 r. oraz dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty 109.207,95 zł od dnia 26.08.2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu oraz zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i kosztów odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w łącznej kwocie 3,69 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że na podstawie ksiąg bankowych powódki stwierdzone zostało, że na dzień 25.08.2017 r. figuruje wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu umowy PG Konsolidacja bez ubezpieczenia nr (...). W kwestii żądanej kwoty odsetek w wysokości 2761,28 zł, strona powodowa wskazała, że odsetki te zostały naliczone od kwoty niezapłaconego kapitału od dnia 10.03.2017 do dnia 25.08.2017 r., według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Natomiast dalsze odsetki umowne liczone są od kwoty 109207,95 zł od dnia 26.08.2017 r. do dnia zapłaty, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Następnie strona powodowa wskazała, że w dniu 24.05.2017 r. doręczono pozwanym wezwanie do zapłaty, jednakże do dnia wniesienia niniejszego powództwa, pozwani nie podjęli próby dobrowolnego uregulowania zadłużenia, nie wystąpili z wnioskiem o zawarcie ugody, ani też nie skontaktowali się z powódką, wobec tego wyczerpana została dyspozycja art. 187 § 1 pkt. 3 k.p.c., a podstawę prawną pozwu stanowi art. 485 § k.p.c.. (k. 1-2 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. XII Nc(...)w dniu 8 listopada 2017 r. Sąd orzekł, by pozwani H. B. i E. B., zapłacili powódce solidarnie kwotę 111.969,23 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (aktualnie 10% w stosunku rocznym), jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa od kwoty 109.207,95 zł od dnia 26 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania wysokości 1.386,69 zł w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, albo wniesli w tymże terminie do tut. Sądu zarzuty. (k. 16 akt)

W ustawowym terminie, pismem z dnia 5 grudnia 2017 r. **pozwani H. i E. B.** wniesli **zarzuty od nakazu zapłaty**, ograniczając się tylko do zapewnienia, że nie uchylają się od obowiązku zapłaty zadłużenia, jednakże z uwagi na kłopoty zdrowotne, nie są w stanie uiścić na rzecz powódki kwoty wskazanej w nakazie zapłaty. Wskazali także na podjęte przez nich próby porozumienia się z powódką w kwestii restrukturyzacji pożyczki, deklarując gotowość rocznej spłaty rat w wysokości 1000 zł miesięcznie, by następnie po tym czasie znowu spłacać raty w pierwotnej wysokości na poziomie 1756,50 zł miesięcznie, co nie spotkało się z aprobatą strony powodowej. Podkreślili, że prowadzili z powódką rozmowy telefoniczne, a następnie złożyli kolejny wniosek restrukturyzacyjny w dniu 20 listopada 2017 roku, na który do dnia 5 grudnia 2017 roku nie uzyskali odpowiedzi. (k. 25 akt)

Referendarz Sądowy w Sądzie Okręgowym wP., postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018 roku zwolnił pozwanych od kosztów sądowych w całości. (k. 43 akt).

Strona powodowa pismem z dnia 26 lipca 2018 r., w odpowiedzi na zarzuty pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 8 listopada 2017 r., podtrzymała zawarte w pozwie żądanie i wniosła o utrzymanie wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty. Nadto, wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem poniesionej opłaty skarbowej od przedstawionych pełnomocnictw w łącznej wysokości 51 zł. Nadto, powód ustosunkował się do twierdzeń pozwanych w kwestii nieuzyskanej odpowiedzi na kolejny wniosek restrukturyzacyjny, podając że takową odpowiedź udzielili w dniu 6 grudnia 2017 r., gdzie podniesiono możliwość zawarcia ugody lecz dopiero po zakończeniu wszczętego już postępowania sądowego. Ponadto, strona nie wyraziła zgody na rozłożenie zobowiązania na raty. (k. 59-60 akt).

Pozwani pismem z dnia 28 września 2018 roku, wniesli o rozłożenie zobowiązania na dogodne raty, proponując określenie kolejnych 15 rat w wysokości 750 zł. Uzasadniając złożony wniosek, podnieśli okoliczność złego stanu zdrowia pozwanego H. B., przebywania ich syna w zakładzie karnym, wobec czego pozostali bez dodatkowego wsparcia finansowego z jego strony oraz posiadanych innych zobowiązań finansowych. (k. 68-69 akt)

Na rozprawie w dniu 1 października 2018 roku, pełnomocnik powoda oświadczył, iż nie zgadza się na rozłożenie należności na raty w sposób wskazanych w piśmie pozwanych z dnia 28 września 2018 roku. Z kolei pozwani zakwestionowali dochodzoną od nich należność przez powoda, albowiem mimo że zaciągnęli kredyt na około 207.000 zł zostało im przekazane gotówką 27.000zł, a 131.277 zł zostało przeznaczone na spłatę kredytów i nie mają wiedzy na co została przeznaczona pozostała kwota. (k. 84-85 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2014 r. powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z pozwanymi H. B. i E. B. umowę pożyczki nr (...).

Bank udzielił pozwany pożyczki gotówkowej w kwocie 131.277,36 zł określając całkowity okres kredytowania na 119 miesięcy. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 123.413,85 zł, a jej koszt 84.390,39 zł, łącznie pozwani zobowiązali się do zapłaty kwoty 207.804,24 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 12,11%, natomiast do wyliczenia powyższych wielkości, przyjęto że umowa pożyczki będzie obowiązywać przez czas, na który została zawarta oraz strony umowy wypełnią zobowiązania wynikające z tej umowy w określonych przez nią terminach. Ponadto, pozwani

(pożyczkobiorcy) zobowiązali się do zapłaty przy wypłacie przez (...) S.A pożyczki kosztów, obejmujących prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 7.863,51 zł.

Zgodnie z § 4 umowy pożyczki ustalono, iż wypłata pożyczki nastąpi jednorazowo w dniu 29.08.2014 r.:

- 1) w kwocie 87 750 zł przelewem na rachunek bankowy (...) w A. Bank,
- 2) w kwocie 28 134 przelewem na rachunek bankowy (...) w (...),
- 3) w kwocie 2 529,85 zł przelewem na rachunek bankowy (...) w (...),

Natomiast pozostała kwota przelewem na rachunek bankowy (...).

W § 11 zastrzeżono, że pożyczkodawca może obniżyć kwotę przyznanej pożyczki lub wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie, utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej oraz zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy. W takich przypadkach termin wypowiedzenia umowy wynosić będzie 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy 7 dni i jest liczony od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie, nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Dowód: umowa pożyczki nr (...), (k. 88-90 akt),

Mimo obowiązującej umowy pozwani zaprzestali wywiązywać się z jej postanowień.

Wobec braku terminowej spłaty rat powód pismami z dnia 11 maja 2017 roku wezwał H. B. i E. B. do zapłaty kwoty 109.297,71 zł oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 10.00% w stosunku rocznym, w terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia wezwania.

Na wypadek braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności, powód poinformował o możliwości zawarcia porozumienia lub umowy ugody ustalających warunki spłaty zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 11 maja 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 4-5, 6-7)

Pożyczkobiorcy (pозwani) w dniu 24 listopada 2017 roku złożyli wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej, w którym zwrócili się do pożyczkodawcy (powoda) o zmniejszenie raty do wysokości 500 zł na okres 12-18 miesięcy. Pismem datowanym na dzień 6 grudnia 2017 roku, bank poinformował, iż nie może pozytywnie odnieść się do przedstawionych warunków, ponieważ podjął już przewidziane umową oraz przepisami działania, mające na celu doprowadzenie do jak najszybszej spłaty zadłużenia. Jednakże możliwym jest dokonywanie bezpośrednich wpłat na poczet spłaty zadłużenia w minimalnej miesięcznej wysokości 1550,20 zł, które będą traktowane przez bank jako wpłaty uwiarygadniające i będą przesłanką do niewszczywania postępowania egzekucyjnego w niniejszej sprawie.

Dowód: oświadczenie o negatywnym rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 grudnia 2017 roku – k. 64 akt, wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej z potwierdzeniem wpłynięcia na dzień 24 listopada 2017 r. – k. 61-43 akt.

W momencie zawarcia umowy kredytu, sytuacja finansowa pozwanych pozwalała im na regulowanie bieżących rat kredytu. Natomiast w trakcie trwania umowy, pozwani zaciągali kolejne zobowiązania finansowe w innych instytucjach typu (...), P., co bezpośrednio przyczyniło się do zaprzestania regulowania przez nich płatności na rzecz powoda.

Dowód: zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 01 października 2018 roku

Do momentu złożenia pozwu zobowiązanie nie zostało uregulowane. Pozwani w trakcie trwania przedmiotowego postępowania również nie dokonywali spłat rat kredytu.

Okoliczności bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd za wiarygodne uznał treść zeznań pozwanego, ograniczony do przesłuchania H. B.. Pozwany zeznawał spójnie i logicznie, rzetelnie odpowiadając na zadane pytania. Sąd nie miał podstaw do uznania twierdzeń pozwanego o ich sytuacji materialno-majątkowej za niewiarygodne, strona powodowa również ich nie kwestionowała. Pozwany wskazał, że wraz z małżonką zaprzestali płacenia kolejnych wymagalnych rat pożyczki, z uwagi na zaciągnięte przez nich kolejne zobowiązania finansowe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny był między stronami w przeważającej mierze bezsporny jednakże pozwani na rozprawie w dniu 1 października zakwestionowali zasady oraz wysokość zobowiązania. Pomimo tego wskazali, że są gotowi je spełnić, jednak powołując się na swoją sytuację materialno- finansową wnieśli o rozłożenie należności na raty.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości. Okoliczności z tym związane pomimo, że zostały kwestionowane przez stronę pozwaną, z uwagi na treść powołanych dokumentów w sprawie, nie budziły wątpliwości Sądu.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2 cytowanego przepisu).

Strony dnia 29 sierpnia 2014 r. zawarły w formie pisemnej umowę pożyczki, na podstawie której powód wypłacił pozwanym kwotę 123.413,85 zł, a pozwani zobowiązali się do dokonywania regularnych spłat rat pożyczki zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat. W pierwszej kolejności wskazać należy, że większość okoliczności sprawy pozostawała między stronami bezsporna. Pozwani nie kwestionowali okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, w szczególności faktu zawarcia umowy pożyczki, formy w jakiej została zawarta oraz wysokości udzielonej pożyczki. Nadto pozwani nie kwestionowali faktu, że kwota wskazana w umowie pożyczki została im przekazana przez powoda. Pozwani przyznali także, iż doszło do opóźnień w realizacji płatności poszczególnych rat umowy pożyczki, uzasadniając fakt ten swą trudną sytuacją finansową. Wprawdzie pozwani na rozprawie w dniu 1 października 2018r. zakwestionowali wysokość uzyskanej przez nich kwoty na podstawie łączącej ich umowy, jednakże było to wynikiem pomylenia kwoty zaciągniętej pożyczki (131.277,36 zł) z całkowitą kwotą do zapłaty (207.804,24 zł), co wynikało jednoznacznie z dokumentów dołączonych przez powoda do akt sprawy(k. 88-70 akt).

Sąd, po przeprowadzeniu kompleksowego postępowania dowodowego w sprawie doszedł do przekonania, iż żądanie zgłoszone przez powódkę zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Mając na uwadze powyższe, zwłaszcza obecną sytuację materialno-finansową pozwanych, Sąd doszedł do przekonania, że nie zaistniały szczególne przesłanki do rozłożenia świadczenia na raty. Instytucja rozłożenia na raty jest szczególna i winna być stosowana przez Sąd w wyjątkowych przypadkach, albowiem niesie ona ze sobą daleko idące konsekwencje dla obu stron postępowania.

Przepis art. 320 kpc stanowi przejaw tzw. prawa sędziowskiego. Określa on szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ingerencja Sądu na podstawie tego przepisu obejmuje możliwość rozłożenia świadczenia na raty, przy czym Sąd ustala liczbę, wysokość i terminy poszczególnych rat stosownie do okoliczności sprawy. Przepis ten ma charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny (postanowienie Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 22 marca 2018 roku, V CSK 503/17).

Sąd ważył interesy zarówno powoda jak i pozwanych. Okoliczność, że bank jest podmiotem profesjonalnym w ramach swojej działalności nie uzasadnia jednak stawiania ochrony dłużnika ponad ochronę wierzyciela.

Rozważając zastosowanie w mniejszej sprawie przepisu art. 320 kpc Sąd kierował się sytuacją materialną pozwanych oraz interesem powoda, albowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku, a datą płatności poszczególnych rat.

W ocenie Sądu, sytuacja finansowa pozwanych z pewnością uległa zmianie, a powodem nie przystąpienia przez nich do spłaty zadłużenia wobec strony powodowej mogły być kolejne zaciągnięte przez nich zobowiązania finansowe. Pozwani do tej pory uiścili tylko nieznaczną część zadłużenia, a ostatniej wpłaty na rzecz zobowiązania dokonali w listopadzie 2017 roku w wysokości 500 zł. Wprawdzie podjęli rozmowy z powodem, w celu zawarcia umowy ugody, która pozwoliłaby im, z uwzględnieniem ich możliwości zarobkowych, na ratalną spłatę świadczenia, lecz dopiero po wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie. Prawie przez okres roku nie uiścili żadnej kwoty na rzecz powoda. Proponowane przez pozwanych raty (od 500 zł do 1.000 zł miesięcznie w pierwszym roku spłaty, a potem 1.756,50 zł miesięcznie) nie są możliwym do zaakceptowania sposobem zaspokojenia bezspornych należności powoda, w świetle wysokości jego wierzytelności. Rozłożenie należności na raty na warunkach zaproponowanych przez stronę pozwaną skutkowałoby tym, że strona powodowa przez wiele lat musiałaby czekać na uregulowanie całej swojej wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do rozłożenia świadczenia na raty, albowiem proponowana przez pozwanych wysokość rat nie uwzględniałaby interesu powoda w uzyskaniu zaspokojenia swojej wierzytelności w rozsądnym terminie.

Nadto Sąd pragnie podkreślić, iż strona powodowa nie wyklucza możliwości restrukturyzacji zobowiązania w drodze umowy po wydaniu wyroku. Zatem orzeczenie Sądu nie przekreśla możliwości ratalnej spłaty zadłużenia przez pozwanych. Nadto w ocenie Sądu, interes powoda zasługuje na ochronę. Na wypadek braku regulacji zobowiązania powód będzie dysponował tytułem wykonawczym stanowiącym podstawę do wszczęcia egzekucji.

Mając na uwadze treść art. 496 kpc oraz fakt, że żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 listopada 2017 roku, wydany przez Sąd Okręgowy w P.XII Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt XII Nc (...). (punkt 1 sentencji wyroku)

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwanych jako stronę przegrywającą proces. Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powódki solidarnie kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138.) (punkt 2 sentencji wyroku).

Mając na uwadze powyższe na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanym wraz z pouczeniem,
3. z apelacją bądź za 14 dni.

P., 20 listopada 2018r. /-/ SSO Małgorzata Małecka